

BOMBERS D'ANTELLA

EDUARD PART GARCIA

TOMÀS FRANCÉS PLAZAS

Naix el 13 d'agost de 1956 i l'1 de gener de 1986 entra dins del cos de Bombers del Consorci. En complir el 60 anys l'agost

del 2016, es va jubilar.

Tomàs comenta que en un primer moment entra al cos per buscar una estabilitat laboral. Una volta dins, però, va descobrir que era una faena molt gratificant. És una tasca mundial, segons comenta, molt gratificant a pesar que també té moments molt durs. De fet, hui en dia troba a faltar poder tornar a treballar amb els seus companys.

Sempre recordarà un accident que va tindre amb els seus companys Julio i Eliseo, quan un hidroavió els va aparèixer pel darrere en un barranc i els va fer la descarrega damunt. L'incident hauria pogut ser mol greu perquè els va llançar barranc avall. Comenta que l'uniforme del Consorci era blau fins aleshores, i arran de l'incident, el canviaren pel

color butà fluorescent, molt més visible.

També recorda amb estima un programa de Televisió on participaren després d'haver salvat la vida una mare i els fills en un incendi forestal a Alzira. El programa el presentava el famós Constantino Romero, i s'anomenava "Valor i coratge".

Una de les coses positives que veu és, que a pesar que encara hi ha molts accidents de trànsit, on els bombers hi tenen una participació determinant, a hores d'ara ja no són tan greus.

Curiositats de la feina són els serveis per rescatar gats, gossos o inclús coloms.

Finalment, a la pregunta de si li agradaria que les seues filles o el seu nét foren bombers, contesta que ho trobaria molt gratificant.

caldrà resoldre.

El pitjor de tot solen ser els accidents de trànsit perquè en molt casos sempre hi ha persones innocents que passaven pel lloc del sinistre i han acabat ferides.

Recorda experiències molt boniques, però també hi ha dies en què tots tornen

callats al camió, perquè el dia ha estat molt desafortunat i trist. Així i tot, es referma i pensa que no ho canviaria per cap altre ofici.

A més, Fernando forma part de l'ONG IAE (Informació Ajuda Emergències), i amb companyia del seu gos Gaia ha acudit,

entre d'altres, al terratrèmol d'Equador del 2016 per localitzar-hi persones soterrades.

A la pregunta de si li agradaria que algun dels seus fills fóra bomber respon que sí, però que a qui ha d'agradar-los és a ells.

ARCADI PERIS BALDOVÍ

Naix el 8 de maig de 1965 i des de febrer de 1988 treballa al Consorci Provincial de Bombers de València. En aquell any entra com a bomber al Parc de Xàtiva; al 1992 promociona a categoria de Caporal i des del 2004 fins a l'actualitat és el Cap del Parc d'Ontinyent.

Ens comenta que inicialment la tasca de bomber la veia com una eixida laboral molt interessant, que s'adaptava a les seues qualitats. Ell sempre ha estat vinculat a l'esport i era un avantatge per a superar les proves físiques d'accés.

Segons pensa, en aquest treball has d'atendre diversos tipus d'intervencions: incendis urbans, industrials, forestals, rescats de muntanya i aquàtics, accidents de trànsit, etc, i encara que els bombers estan formats i ensinistrats per actuar-hi, no es pot ser un expert en totes aquestes disciplines.

Al seu torn de treball consideraren que, de tots aquest tipus de servicis, el del rescat de víctimes en accidents de trànsit era el més important, pel fet que sempre està en joc vides humanes. Fruit d'aquesta inquietud, començaren a recaptar informació d'altres servicis de bombers, com ara, l'estudi de tècniques de rescat, i també van participar en els

"Encontres d'Excarceració" en l'àmbit provincial, nacional i internacional, on aconseguiren grans èxits i un alt nivell d'especialització (aconseguien ser campions del món en maniobra ràpida a l'Encontre Mundial celebrat a Nova Zelanda i subcampions a Londres). Els coneixements adquirits han servit per a implantar al Consorci de Bombers de València l'actual sistema d'actuació en rescats d'accidents de trànsit i per a formar-ne tots els bombers en noves tècniques.

A la pregunta de si li agradaria que les seues filles foren bombers, ens diu que no ho havia contemplat perquè fins ara no era gens habitual, encara que a poc a poc van introduint-se les dones dins del cos de bombers. De fet, ja s'estan renovant els parcs de bombers amb vestuaris femenins.

RAFAEL VALENTIN PONS FORTUÑO

Naix el 24 de febrer de 1964, i l'1 de juny de 1990 entra al cos de Bombers de l'Ajuntament de València.

Rafael ens comenta que son pare ja era bomber a l'Ajuntament de València i que ell des de ben menut també volia ser-ho. Considera que és una professió altruista on, a més a més, es pot gaudir molt del treball.

Recentment ha estat nomenat suboficial al departament de Bombers de l'Ajuntament de València i també instructor de risc químics.

Com anècdota recorda que cap a l'any 2000/2001 va formar part de l'equip campió d'Espanya de futbol sala de bombers, i que l'any 2010 també els van proclamar subcampions d'Espanya de futbol7 per a bombers.

Va formar part del "Lloc de Comandament Avançat" a l'accident del metro de València de l'any 2006, cosa que el va macar molt per l'avenir.

A la pregunta de si l'agradaria que els seus fills foren bombers respon que dependrà dels seus gusts i que de moment li és indiferent.

JUAN CARLOS TERUEL PARDO

Naix el 27 d'octubre de 1968 i des del 2004 forma part del cos de Bombers de l'Ajuntament de València.

Juan Carlos ens comenta que entra al cos de bombers clarament per vocació. Sempre li ha agradat la tasca de poder

ajudar la gent.

Pertany al grup de rescat aquàtic i subaquàtic de l'Ajuntament de València. Ha intervingut en accions arreu del món, entre les quals, el 2013 va estar al Panamà; al 2014 va fer treballs de potabilització en els camps de refugiats del Sàhara.

Fruit d'aquestes experiències, al 2016 va ser un dels fundadors de l'ONG BOMBERS PEI MÓN amb projectes a Síria, Moçambic i el Sàhara.

Una de les anècdotes que recorda és quan va conèixer Hamet (un xic Siri que vivia a Grècia). Hamet tenia una bala incrustada al maluc i a pesar dels dolors que patia, ell era qui moltes vegades acudia a visitar-los per encoratjar-los i animar-los perquè la tasca que feien, deia,

era una feina molt important.

També recorda la seua estada a Haití i les ganes que aquella gent tenia de tirar endavant a pesar del caos de la situació.

Del seu pas per Nicaragua recorda que, quan va donar el curs de rescat aquàtic, aquella gent tenia tantes ganes d'aprendre que inclús, gent que no sabia nedar es presentava com a voluntaris. En una setmana encara pogueren ensenyar-los un mínim de natació per a poder després començar el curs de rescats.

A la pregunta de si li agradaria que els seus fills seguien les seues passes, ens recorda que la vida de bomber és dura i que cadascú ha de decidir el seu futur.

JORGE RADAL PRESENCIA

Naix el 5 de juny de 1980 i primerament treballa com a bomber interí des de febrer de 2010 als parcs de Calamocha,

Terol i Alcañiz, i ja després d'haver aprovat les oposicions al maig de 2018, a València.

Jorge comenta que de menut volia ser Professor d'Educació Física o bomber, ja que no li agrada gens la rutina ni la monotonia. En el treball de bomber cada dia fem una cosa diferent i és una feina manual. Al club de piragües veia Julio, Tomàs i Arcadi amb admiració i potser fóra el que el va impulsar a lluitar per aconseguir-ho.

A hores d'ara es troba molt satisfet amb la feina i el lloc de treball, on es poden viure moments durs, però molts més de gratificants.

Una anècdota curiosa: recorda que una nit havia plogut moltíssim, estant de

guàrdia al parc d'Alcañiz; els van cridar del circuit "Motorland", i en arribar-hi se'ls van trobar totalment inundat. Era una recta d'uns 400 metres amb trams negats per més de 2 metres d'aigua. Ells li comentaren a l'encarregat que això era una tasca impossible amb els mitjans de què disposaven, i que el mateix circuit drenava més ràpid del que ells hagueren pogut bombejar en tota la nit.

A la pregunta de si li agradaria que la seua filla fóra bomber respon que ara per ara no. Ell ha estat 10 anys preparant les oposicions i treballant alhora; ha sigut molt dur per a la família, i per ell mateix. A més a més, mai no hi ha res que estiga reglat de forma definitiva; el que prepares pot canviar d'un any per a l'altre.

LLUÍS DE LA VEGA GÓMEZ

Naix l'1 de març de 1961, i com Julio i Tomàs, l'1 de gener de 1986 entra al cos

de Bombers del Consorci.

En relació a com va accedir al cos de bombers, comenta que va ser un poc per casualitat. Ell treballava en obres i construccions, i un conegut del seu germà que treballava en tapisseria, que sabia que era molt aficionat a l'esport li ho va comentar. En aquell moment era una eixida laboral i es va presentar a les oposicions; les va aprovar. Cal dir, però, que si no tens vocació la faena serà molt difícil de desenvolupar. Amb el pas del temps, l'experiència apresada i els cursos de millora, anem completant la nostra tasca de cada dia.

Lluís esmenta, sobretot, que cal estar compenetrat amb el teu grup, del qual destaca la llavor que fan en els accidents

de trànsit on han de traure gent atrapada davall la ferralla el més ràpidament possible.

En relació a si li agradaria que el seu fill fóra bomber comenta que això ja és una decisió personal i que, en tot cas, ell l'ajudarà en tot el que puga, però preferiria veure'l seguir les passes de sa mare, que treballa al jutjat, que es una faena més tranquil·la.

També vol destacar que és molt important la preparació física, ja que a partir del 40 anys si no fas molt d'esport serà molt complicat poder desenvolupar la professió en condicions.

VICENT LILLO

Naix el 2 de setembre de 1957 i l'any 1980 entra al cos de Bombers de l'Ajuntament de València. Aquest mateix any s'ha jubilat.

En relació al fet de per què es va fer bomber, comenta que son pare també ho fou, i en la seua família sempre s'ha viscut aquest ambient; cal afegir-hi el seu esperit aventurer i el gust d'ajudar el proïsme per determinar la seua professió.

Comenta que a pesar que algunes voltes tens experiències negatives, si la desgràcia és gran, n'hi ha moltes més de positives i resulta molt gratificant poder ajudar a salvar vides, béns comuns, com ara les zones forestals, o de particulars, com als incendis de vivendes o empreses. Remarca que sempre li ha agradat ajudar les persones.

La seua gran passió ha estat la pràctica de l'alpinisme. Des dels inicis va liderar

el projecte "Bomberos de Valencia - Montañas del mundo". L'any 2003 es posaren en contacte amb ASPANION (Asociación padres de niños oncológicos) i entre les dos associacions muntaren el projecte "Bombers per Aspanion"; des d'aleshores hi col·laboren en portar el seu nom per les muntanyes de tot el món. També organitzen anualment una festa solidària al parc de bombers de València on reben les visites dels xiquets de l'Associació.

A la pregunta de si li haguera agradat que els seus fills hagueren seguit la tradició familiar comenta que sí, però que és una tasca del tot vocacional i llur vocació no ha seguit aquesta direcció.